

14 Μαελενί 1965

✱ ΣΤΙΓΜΙΟΤΥΠΑ ✱

Τò Κληροδότημα Φραντση

ΣΕ ΜΙΑ ΔΙΑΛΕΞΗ μου πού έδωσα στόν Πολύγυρο τόν Φλεβάρη του 1960 γύρω από τήν Ιστορία του Πολυγύρου ανάκίνησα πρώτος και προσπάθησα ν' άναστήσω ένα θαμμένο ζήτημα: Το κληροδότημα Φραντση, Πολυγυρινός ó Βασίλειος Φραντσης είχε μεταναστεύσει στην Αίνυπτο όπου και άπέθανε τό 1910 άφού με Διαθήκη του άφησε στην «Κοινότητα Πολυγύρου» τμήμα της περιουσίας του για τήν μόρφωση τών παιδιών της πατρίδας του. Με σεγκόνταρε τότε άρθρογραφικά και ή «Φωνή», (πόσο τήν άδικούν όσοι δέν άναγνωρίζουν τίς μεγáλες ύπηρεσιες πού προσφέρει στόν τόπο μας!) και νά τό άποτέλεσμα:

Η Διεύθυνσις Έθνικών Κληροδοτημάτων με τό ύπ' αριθμόν 4738 τής 10—11—1960 έγραφό της πρός τό Υπουργείον Παιδείας (πού κοινοποιήθηκε και σέ μένα) έθεσε στη διάθεσή του για τά Σχολεία του Πολυγύρου δραχμές 24.000, είσοδήματα από τό κληροδότημα αυτό, Τά χρήματα αυτά ήλθαν. Πέρασαν όμως από τότε πέντε χρόνια Είσπράχθηκε κανένα άλλο πόν; άναρωτιέμαι.

Στά Ψαρά και στό Μεσολόγγι

ΕΠΕΣΗΜΑΝΑ σέ προηγούμενο «στιγμιότυπο» τή συμβολή στούς άγώνες του Έθνους για τήν Έλευθερία μιáς μεγάλης και ένδοξης οικόγένειας από τό Δουμπιά τής Χαλκιδικής: τής οικόγένειας Δουμπιώτη.
Άλλά και στό δλοκαύτωμα

των Ψαρών. στην άσύγκριτη και άνυπέββλητη αυτή έκδήλωση του ήρωϊσμού τής έλλη νικηής φυλής, άνάμεσα στούς θυσιασθέντας ύπερασπιστάς τής νήσου ήταν πολλοί συμπατριώτες μας πού κατέφυγαν εκεί ύστερα από τήν καταστολή τής Έπαναστάσεως στη Χαλκιδική. Μάλιστα με ταξύ τών άρχηγών τής Άντιστάσεως ήταν κι ένας Κασσανδρινός!

Στό πολιορκημένο Μεσολόγγι ήταν πολεμιστής και πήρε μέρος και στην ήρωϊκή έξοδο για νά σκοτωθί άργότερα στην Τριπολιτσά ó Μουρούδης Παπαγιαννάκης. Καί αυτό άποδεικνύεται από έπίσημα χαρτιά πού βρίσκονται στο Οίκογενειακό μου Άρχειό.

Τό θέμα τής συμμετοχής τών Χαλκιδικιωτών στούς έπαναστατικούς άγώνες του Μωριά, τών Νησιών και τής Στερεάς Έλλάδας είναι θέμα άνεξερευνητο άκόμα. Δέν ξερω άν έγω θά μπορέσω νά άσχοληθώ μ' αυτό αλλά ό Ιστορικός πού θά καταπισασθί με τή συγγραφή τής Ιστορίας τής Χαλκιδικής πρέπει πολύ νά ένδιατριψη πάνω σ' αυτό.

Μεγάλη τύχη ή Άτυχία;

ΟΙ ΔΙΚΗΓΟΡΟΙ ΣΕ συνεστίαση τιμοσαν συνάδελφούς πού συνταξιοϋχος πιά βγήκε από τό Σώμα. Καθώς άκουσα τόν όμιλητή νά πλέκη τό έγκώμιο και ν' άπονέμη τό δίκαιο έπαινο στόν τιμώμενο άναρωτιόμουν: Μεγάλη τύχη είν' αυτό ή άτυχία; Για τί στιγμές—στιγμές νόμιζα άκουε ζώντας νεκρολογία.

W.—